

taneitate și farmec atât chipul omenesc al celor ce se simt bine în pielea lor, cât și pe acela desfigurat al unor debusolați care încearcă să imite modul de viață din filmele cu killeri.

Maia Morgenstern în Dida „caratista” are cu adevărat un haz nebun. Nicolae Călugărița impune cu foarte bune efecte comice cele două fațete ale lui Dinu cea de funcționar modest și cea de aspirant la gloria gangsterească. Ioana Crăciun creionează cu multă finețe și umor delicat pe Dolly cea sentimentală, și cu aplomb comic pe cea contaminată (și repede vindecată) de gustul aventurii. Invitat în reprezentație, Dan Tufaru de la Teatrul de Comedie s-a simțit în „apele lui”, configurând în rolul sculptorului Dona valențe comice mai puțin exploatate până acum.

Aflat pentru prima oară pe afișul TES, și în competiție cu Woody Allen la capitolul „cum se cuceresc femeile”, Tudor Popescu iese, parcă, în avantaj.

Valeria DUCEA

De factură gingașă

Dedicat celei de-a 70-a aniversări a făuririi statului unitar român, **Patima fără sfârșit** de Horia Lovinescu, în regia lui Virgil Andrei Vătă, e conceput, la Naționalul clujean, ca un spectacol ceremonial și de atmosferă. Un suflu mesianic străbate evenimentele dramei și planează asupra devenirii istorice, analizată nu în cimpul larg al structurii sociale, ci în microuniversul familial, în care îi răzbat ecourile. Rapsoed popular, ori, poate, trimis al fraților de peste munți, ori, poate, însuși duhul iubirii de neam. Hoinarul (interpretat alternativ de Emilian Belcin și Petre Băcioiu, în manieră modernist baladescă și romantică) dobândește o funcție mobilizatoare în desfășurarea scenică, solidarizând oamenii, revelându-le năzuințele. Bătrînul baron Mailat, impunător reprezentant al unor vremi trecute, e autoritar și tiranic în concepția lui Gheorghe Nufescu, ușor melodramatic în momentele bolii și decăderii fizice, dar nuanțat cu măiestrie și prestanță scenică. Interpretat cu fervoare tinerească, cu o specială căldură a vocii bine timbrate, de Marius Bodochi, Andrei apare ca puncte a regăsirii rostului pierdut al spitei vechilor voievozi români. Descoperirea paternității îi conferă o identitate națională și îi trasează, simbolic, un destin.

Între grandilocvență și labilitate...

Cea de-a doua fiică a baronului, Kati Mailat, în interpretarea gravă a Ligiei Moga, devine un fel de conștiință revendicativă, prezentă pretutindeni, participând neștiută la evenimente și intervenind pentru restaurarea dreptății.

Înțelegerea bătrînului baron cu vechea sa iubită, Doamna Kendy (cinică, plăcută, insinuantă sub chipul Mariei Seles), de a încheia o căsătorie între Andrei și fiica sa, Irene (răsăfătată, răutăcioasă, cochetă în desenul Luciei Wanda Toma), e încălcată de băiat, care și-a dat inima tinerei Mara (interpretată alternativ de două actrițe, cu ingenuitate, mai ponderat, de Cătrinel Dumitrescu, mai avîntat, de Ileana Negru). Prin ofițerul Kendy (Octavian Cosmuța) se sugerează cazuri ale extremismului naționalist, în timp ce prin tînărul Haller (deschis, simpatic, Petru Dondoș) se sugerează relații cordiale de bună conviețuire cu celelalte naționalități.

Impresionant adesea, pîndit de grandilocvență uneori, spectacolul are presanță ritualică și firesc, dar și o labilitate ținînd de factura lui gingașă, ce mizează pe atmosferă.

Doina MODOLA